

fyri tygum, vil eg ráða tygum til ikki at skriva meira um ítrótt. Tygum tykjað eisini ongan forstand at hava upp á ítrótt — og hvi fúska í »fakinum«?

Latið heldur síðaðar Havnamenn, ið hava skil upp á ítrótt, skriva um hann — at Havnin hevur hópin av tilíkum monnum, ivist eg ikki í.

GUNNAR PETERSEN
FORMAÐUR T. B.s

Keypið før- oyska sápu:

Grønsápu
Mjøll vaskievni
R. A. skúripulver
Rita sápsponir
Rita stongsápu
Tjaldursápu
Marseilissápu.

Nógv slog av hondsápu, m. a.:
Smæra
Bláakolla
Rósa
Okkara hondsápu
Mopa
Fleur des Indes.

Barbersápu.

Skósvarta, svart og brún.

Ovnsverta.

Vorurnar eru betri og billigari en tær, ið innfluttar verða — og so eru tær føroyskar.

Fabrikk Okkara

Rómastampur fæst í
Thorshavns Mælkforsyning
& Margarinefabrik.

SPYRIÐ EFTIR
SMØRLÍKA!

Máling

Tapet

Linoleum

Tlf. 81. Poul Arne Poulsen.

Partifælle! Har du spurgt din Nabo og din Arbejdskammerat, om han holder „Føroya Social-Demokrat“? Ger han det ikke, bør du opfordre ham dertil.

Annoncerende!!

**Vejen til
en virkningsfuld
Reklame**

gaar gennem en Annonce i

„Føroya Social-Demokrat“.

„Føroya Social-Demokrat“ har vundet Indpas hos det store, jævne Publikum

Det er derfor i Deres egen personlige Interesse at benytte „Føroya Social-Demokrat“ til al Avertering i Fremtiden.

Blaðið FØROYA SOCIAL-DEMOKRAT
er til fyrí øll,
sum vilja hava tað gott í livinum

Rammur - rammulistar gardinstengur

innramming ANDOR EIRIKSTOFT

TELEFON 309

Bestu og billigastu
Sukurvørur
Sukurveruhúsið.

Málaraforrættning.

Papp, tapet, møbulpulitur, alt málarafakinum viðvikandi! Best, billigast. — Orðrar frá bygðum ekspederast umgangandi.

M. P. Jacobsen, Tórshavn.
Telef. 287.

Vi fremstiller nu færsk Smelteost
den er fed velsmagende og billig.
A/S Thorshavns Mælkforsyning
& Margarinefabrik.

**Kast alle Bekymringer over Bord og
køb kun vor Margarine**

**Den er lige vidunderlig til
Bordbrug, Stegning og Bagning.**

— Den er og den bliver No. 1.

**A/S THORSHAVNS MÆLKEFOR-
SYNING OG MARGARINEFABRIK**

Uttevarer: Javnaðarmannafélag.
Bláðstjórnar: P. M. Dam, Tveroyri, Ábyrgdarmáður.
P. K. Mouritsen, Tórshavn.
Prentsmíðja B. Z. Jensens, Tórshavn.

høvdu velt; hon fann troyst og ugga í sínum litla soni, og hesin brennandi móðurkærleiki lyfti hana yvir alt tað illa, hon motti, so hon ikki varð beisk í sinninum men vardi sítt hjartalag óspilt gjøgnum lívsins stormar.

Presturin hjálpti henni, tað hann kundi; men altíð fekk hann sama svar, tá hann spurdi um pápan, at hon ikki var vis í tí og tessvegna ikki vildi fara nakran ósekan í vanlukku.

Ein dagin fór presturin til eina grannabygd at prædika. Skjáltsmenninar bað hann fara undan, tí honum dámdi oftani best at ganga einsamallur í teirri undurføgru fjallanáttúru við sínum egnu tonkum. Á miðjari leið motir hann Lutherusi, — ein av teimum ognarríkastu yngru monnum í prestbygdini; — við einum rættum dundri!

Prestur mátti seta seg niður

at tosa við hann, og hann var so tíðindafróður, at presturin mundi ikki sloppið frá honum aftur. Teir tosaðu mangt og hvat; so sigur prestur í skemt, at nú mátti verið tíð hjá honum at komið sær í hjúnarlag; foreldrin vóru já gomul, og sjálvur var hann ikki blaðungur longur.

„Jú,“ sigur Lutherus, „tað hevði hann hugsað um, men hann skuldi siga presti, at hann hevði næstan fingið skelk fyrí konufólki, síðan hann varð atvold í, at Elin hevði fingið barn.“

Presturin stúrsar við; men so spyr hann aftur, um hann so var pápi at barninum hjá Elini.

„Hvor tá,“ svarar hin fulli læandi, „tað passaði dagsstevnt!“

Tá var tað eins og hin umtokaði vaknaði og fataði, at hann hevði gjørt ein »brolara« og royndi at vaða í land aftur. Men prestur læt hann ikki doyggja í syndini. Hann »formanaði« hann við Guðs orði, og trúði við helvitis báli, til syndarin so við og við hevði sagt tann reina sannleikan. Hann hevði lokkað Elinu við sær til ólavsøku, og í Havnini høvdu tey verið saman alla náttina, og hon átti eisini níggju mánaðadagin frá ólavsøku. Men giftu var ikki hugsandi um, tí foreldrin vildu heldur sæð hann deyðan, enn tey játtaðu slíkum, tí at hann sjálvur dámdi Elinu væl.

Presturin skiltist so frá Lutherusi, men hann lovaði við sær sjálvum, at Lutherus og hansara ættarstoltu foreldur ikki skuldu sleppa so.

Afturkomin til bygðina fór prestur at tosa við Lutherus, og syndabukkurin mátti viðganga alt, hann hevði greitt frá í sínum »óbestestaða« skili. So fór »hann sjálvur« til tey gomlu og segði teimum reint út, at Lutherus var pápi at tí litla hjá Elini, og hvussu hann hevði fingið at vita tað. Tey vórðu so fúkandi óð! Alt var tað rama geip, sum Lutherus hevði bryggjað saman í sínum fylskapi; og nú tordi hann ikki at vera við at hava logið fyrí presti. Fyrr vildu tey sæð hann niðursøktan, enn at hann skuldi ganga undir at vera pápi og hvaðna minni giftast við eini slíkari m.e.r. Arvaleysur skuldi hann verða, kom hann at bera kannuna av barninum.

Prestur »formanaði« tey ár halgu bók, og bað tey hugsa um fylgjurnar hinumegin av teirra harðsinni, tey vóru já

bæði komin á gravarbakkan; men tey víkaðust ikki. Hugmódsdjevulin hevði hert teirra hjørtu, so hvorki gott ella illt beit á teimum.

Presturin tosaði so um ta stóru synd, tað var at skilja tvey, ið vóru góð, og at Lutherus enn var góður við Elinu.

Tá mundu tey sprungið í flintur: Nei, Lutherus skuldi giftast við systkinarbarni sínum, sum átti eitt seks marka festi.

„Men, leggur hann nakað lag í hana?“ spyr prestur.

Tað kundi gera tað sama, helt hin gamla. »Tey gomlu søgdu, at kærleikin kom í seingini,« og av egnum royndum kundi hon siga »honum sjálvum«, at tað var sælt.

Prestur skiltist frá teimum í fúkandi óði og læt við tað sama stævna Lutherusi.

(Framhald.)